



# Stereotüüpidest väljaspool

TEKST MONIKA HELME  
FOTO TIIT KOHA

Kadrioru südames, kunagi Poskade suguvõsale kuulunud majas pesitsevad nende otsesed järeltulijad, perekond Arderid. Helen (30), Aleksander (33) ja kolm imearmsat last – Tereesa (8), Saskia (7) ja pisike Arpad (10 k).

**H**elen ja Aleksander on mõlemad lauljad, Aleksander musitseerib RAMis, Helen on Eesti Muusikaakadeemia üliõpilasena lapsepühkudel ning peab ajakirjale Pere ja Kodu blogi, kus arutleb Arderite pere murede ja rõõmude teemal.

**Kuidas teie lugu alguse sai?**

**Helen:** Me astusime 2002. aastal koos Otsa-kooli, õppisime ühel kursusel. Algul ei olnudki midagi, saime lihtsalt tundides kokku.

**Aleksander:** Teisel aastal hakkasime käima koos kohvi joomas ja juttu ajamas. Ja ühel hetkel avastasime, et meil on teineteisega hea

olla. No ja kui päris ausalt kõik ära rääkida, siis alguses, kui sissesaanute nimekirjad olid üles pandud ja neid koos uurisime, vaatasin Helenit ja mõtlesin – äkki on tema see, kellega ma kunagi koos olen. Päris tõsiselt!

**H.:** Üks märgilise tähendusega lugu oli veel – tegime esimese kursuse lõpus “Minu veetlevat leedit”, Ivo Eensalu lavastas. Ühes kohas oli vaja paari, kes kõnniks üle lava. Ivo rivistas kõik tüdrukud lava äärde üles ja ütles Sassile: noh, vali endale, kellega sa käia tahad. Ning veel: vali hoolega, sellest valikust võib sõltuda sinu elu! Eks ta tegi muidugi nalja. Aga Sass valis minu ja siin me nüüd oleme!

**A.:** Hakkasime rohkem koos olema, väljas söömas käima ja rääkima. Mingil hetkel juhtus kõik oluline väga kiiresti, kolisime kokku ja nii jäigi.

**H.:** Samas pole meil kunagi olnud sellist suurt, köikehõlmavat armumise tunnet, me kujunesime kuidagi orgaaniliselt kokku. Võib-olla seetõttu, et meie suhe ei alanud mingi suure eufooriaga, oleme kogu aeg pidanud enese jaoks mõtestama, mis meie vahel on. Kas armastus? Mis üldse on armastus? Äkki see jõud, mis meid koos hoidnud ja hoiab – isegi kui on raske –, ongi meie puhul armastus, millest kõik räägivad? Praeguseks oleme oma küsimustele vastused saanud, meil on koos väga hea ja me oleme õnnelikud.

**Mis kümne koos oldud aasta sisse mahtunud on?**

**A.:** 2004. aasta 31. märtsil hakkasime n-ö ametlikult käima, sügisel kolisime kokku, 2005. aasta augustis abiellusime ja sama aasta detsembris sündis Tereesa.

**H.:** Lapsed sündisid meil järjest väga väikese vahega. Ei saa öelda, et oleks olnud kerge. On olnud ka aegu, kus tuli kohutavalt pingutada ning asjade üle järele mõelda. Nüüdseks on aga raskused koos ületatud ja need on teinud me suhte tunduvalt tugevamaks ja ilusamaks.

**A.:** Olen laulnud Estonia teatris, praegu töötan RAMis. See on heas mõttes rutiinne ja stabiilne töö ning mu töögraafik jätab mulle aega oma pereelu planeerida.

**H.:** Mina olen tegelenud vahelduvalt laulmise ja lastekasvatamisega ning minu jaoks on alati olnud lapsed esikohal. Mitte et ma tunneksin end hinges koduperenaisena, kaugegtki mitte, vaid tean, et hetkel ma ei saakski kusagil mujal olla! Ei kujuta ette, et teeksin praegu laste kõrvalt midagi nii intensiivset nagu isikliku lauljakarjääri kujundamine.

**A.:** Ümbritsev maailm soodustab arusaama, et naisena kodus olla pole õige, sellega tekitatakse naistele tohutu psühholoogiline frustratsioon ning lõhestatus. Et sa justkui oleksid vales kohas ja tegelikult peaksid tegema üleüldse midagi muud.

**H.:** Et justkui emaks olemine ei ole piisav! Tänapäevase naisena peaksid käima tööl, tegema karjääri, hoolitsema kogu pere eest. Need latid on nii kõrgeks aetud, et alateadlikult tajub naine: teda hinnatakse ühiskonnas vaid siis, kui ta käib tööl, mitte siis, kui kasvatab lapsi.

## “Me elame hetkes, sest hetk on alati täiuslik ja olemas.”

**A.:** Eks meid, lauljaid, pannakse kogu aeg valikute ette – kumba te siis tahate, kas tahate lapsi või soovite lauljaks saada. Need on stereotüübid, mis meile pähe istutatakse. Meil oli juba laps olemas, kui ma laulmisega tõsisemalt alustasin, ma olingi algul segaduses, et kas me ei tohigi nüüd enam lauljakarjääri peale mõelda!

**H.:** Teine stereotüüp on see, et kaks lauljat koos – sellest ei tule midagi head.

### Kuidas sellega siis on?

**H.:** Ka meie peres on muidugi punkte, kus kahe laulja egod vahet vahel põrkuvad. Aga samas on meil alati vähemalt üks teema, millest omavahel rääkida! Kui Sass tuleb pärast kontserti koju, saab ta alati oma emotsioone minuga jagada. Me valdame erialast spetsiifikat ja mõistame teineteist poolelt sõnalt. Ma leian, et see on me elus suur pluss.

**A.:** Eks alguses oli kõike rohkem, nüüdseks on vähemalt selgeks õpitud, kuidas tülimehhanisme ära tunda.

**H.:** Tihti tulevad probleemid lihtsalt väsimusest...

### Mida teineteise juures kõige enam hindate?

**H.:** Kindlasti seda, et Sassi jaoks ei ole meeste- ega naistetöid. Ta on just selline mees, kes tänapäeval moes – näitab üles hoolimist ja temaga saab rääkida. Kes tegeleb palju lastega ega arva, et see on ainult minu teema! Ta on südamlilik ja tõeliselt hea inimene. Sassile on elementaarne poes kassapidajale naeratada, öelda rõõmsalt tere ja soovida pärast ilusat päeva! Temas on palju otse südamest tulevat headust, ta ei jäta kunagi midagi märkamata. Seda kõike olen temalt meie kooselu jooksul ka loodetavasti õppinud.

**A.:** Imetlen Heleni kannatlikkust. Eriti rasketes olukordades. Kui ta sünnitas meie esimest last, siis ma tõsiselt kartsin tema pärast. Ta on ju pealtnäha selline lüüriline, õrn ja habras. Aga temas ilmnesis sellised sisemised jõuvarud, et ühel hetkel ma tajusin – ta on kordi tugevam, kui olen arvanud. Tugevam kui mina. On uskumatu, kui palju ta suudab üle elada. Ja otse loomulikult ei näe ainult teised, et ta on ilus, ka mina näen ja tean seda!

### Mida ootate tulevikult?

**H.:** Me elame hetkes, sest hetk on alati täiuslik ja olemas. Aga loomulikult – lapsed tahaks üles kasvada nii, et neist tuleksid toredad inimesed. Ning majaga, kus praegu elame, on suured plaanid – meie unistustes on siin stuudio ja käib vilgas muusikaelu. Kõigile meie lastele meeldib laulda, nii et kunagi võiks meil ka oma perekonnaansambel olla.

**A.:** Ma ei ole selline inimene, kes kogub unistusi, oskamata võib-olla hiljem nendega midagi peale hakata. Mu elus on olnud palju sellist, mis justkui kohustaks mind pidevalt kuhugi pürgima, kuid ma ei jaga kõigest hoolimata mõtteviisi, et kõik jookseb eest ära ja aeg saab otsa. Lastega koos olemise aeg on ainuke, mida kunagi tagasi ei saa. 🎤